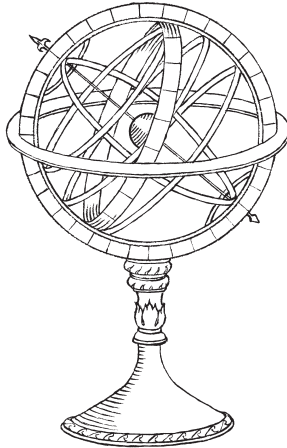

LUCINDA RILEY

Η Κόρη των Ήλιων

μετάφραση
Σοφία Τάτα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

Στην Έλα Μισελέ

*Ορισμένες γυναίκες φοβούνται τη φωτιά,
ορισμένες γυναίκες πολύ απλά γίνονται φωτιά...*
P. X. Σιν (R. H. Sin)

Ἔρωες των βιβλίων

«Ατλαντίδα»

Πα Σαλτ – ο θετός πατέρας των αδελφών (αποθανών)

Μαρίνα (Μα) – η κηδεμόνας των αδελφών

Κλόντια – η οικονόμος της Ατλαντίδας

Γκίοργκ Χόφμαν – ο δικηγόρος του Πα Σαλτ

Κρίστιαν – ο καπετάνιος

Οι Αδελφές Ντ' Απλειιάζ

Μαία

Άλι (Αλκυνόνη)

Σταρ (Αστερόπη)

ΚεΚε (Κελαινώ)

Τίγκι (Ταυγέτη)

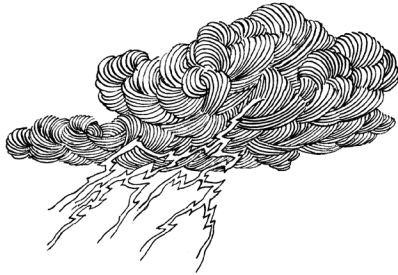
Ηλέκτρα

Μερόπη (αγνοείται)

Ηδέκτρα

Νέα Υόρκη

Μάρτιος 2008

«ΔΕΝ ΘΥΜΑΜΑΙ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΜΟΥΝ ούτε τι έκανα όταν έμαθα ότι ο πατέρας μου είχε πεθάνει».

«Μάλιστα. Θέλεις να το διερευνήσουμε λίγο αυτό;»

Κοίταξα την Τερίσα, που καθόταν στη δερμάτινη μπερζέρα της. Μου θύμισε τον τυφλοπόντικα στο τσάι των τρελών από την *Αλίκη στη Χώρα των Θαυμάτων* ή κάποιον από τους κακότροπους φίλους του. Ανοιγόκλεινε πολλές φορές τα μάτια μέσα από τα μικρά στρογγυλά γυαλιά της και τα χείλη της ήταν μονίμως σουφρωμένα. Είχε υπέροχα πόδια που ξεπρόβαλλαν μέσα από την τουίντ μέχρι το γόνατο φούστα της και ωραία μαλλιά. Κατέληξα ότι θα μπορούσε να ήταν όμορφη αν το ήθελε, αλλά ήξερα ότι το μόνο που την ένοιαζε ήταν να δείχνει έξυπνη.

«Ηλέκτρα; Πού ταξιδεύεις πάλι;»

«Συγγνώμη, αφαιρέθηκα».

«Σκεφτόσουν πώς ένιωσες όταν πέθανε ο πατέρας σου;»

Μια και δεν μπορούσα να της πω τι *πραγματικά* σκεφτόμουν, κατένευσα ζωηρά. «Ναι, αυτό σκεφτόμουν».

«Και;»

«Δεν μπορώ να θυμηθώ. Λυπάμαι».

«Δείχνεις θυμωμένη με τον θάνατό του, Ηλέκτρα. Γιατί αυτό;»

«Δεν είμαι... δεν ήμουν θυμωμένη. Απλώς, ειλικρινά, δεν μπορώ να θυμηθώ».

«Δεν μπορείς να θυμηθείς πώς ένιωσες εκείνη τη στιγμή;»

«Όχι».

«Εντάξει».

Την είδα να γράφει κάτι στο σημειωματάριό της, πιθανότατα κάποιο σχόλιο του τύπου «αρνείται να αποδεχτεί τον θάνατο του πατέρα της». Το ίδιο είχε πει και η προηγούμενη ψυχαναλύτριά μου και το είχα αποδεχτεί *απόλυτα* πια. Όλα αυτά τα χρόνια είχα μάθει ότι τους άρεσε να βρίσκουν έναν λόγο για το γεγονός ότι ήμουν προβληματική, να αρπάζονται απ' αυτόν, όπως το ποντίκι γραπώνει το τυρί, και ύστερα να με ροκανίζουν μέχρι να συμφωνήσω μαζί τους και να τους λέω ένα κάρο βλακείες μόνο και μόνο για να τις έχω ευχαριστημένες.

«Δοιπόν, πώς νιώθεις για τον Μιτς;»

Οι φράσεις που μου ήρθαν στο μυαλό για να περιγράψω τον πρώην μου πιθανότατα θα έκαναν την Τερίσα να αρπάξει το κινητό της και να καλέσει την αστυνομία για να καταγγείλει ότι κυκλοφορεί ελεύθερη μια παλαβή, η οποία θέλει να ανατινάξει τα μπαλάκια ενός από τους διασημότερους ροκ σταντ του πλανήτη. Αντ' αυτού, όμως, χαμογέλασα γλυκά.

«Μια χαρά. Έχω προχωρήσει παρακάτω πια».

«Την τελευταία φορά που ήρθες να με δεις, ήσουν τρομερά θυμωμένη μαζί του, Ηλέκτρα».

«Ναι, αλλά τώρα είμαι καλά. Αλήθεια».

«Ευχάριστο αυτό. Και με το ποτό πώς τα πας; Το ελέγχεις λιγάκι περισσότερο;»

«Ναι», απάντησα ψέματα πάλι. «Κοίτα, έχω ένα ραντεβού και πρέπει να φύγω».

«Μα ακόμη είμαστε μονάχα στα μισά της συνεδρίας, Ηλέκτρα».

«Το ξέρω, είναι κρίμα, αλλά τι να γίνει...» Σηκώθηκα και πήγα προς την πόρτα.

«Μήπως να κλείσουμε άλλο ένα ραντεβού μέσα στη βδομάδα; Κανόνισέ το με τη Μάρσα τώρα που θα βγεις».

«Εντάξει, ευχαριστώ». Είχα ήδη βγει κι έκλεινα την πόρτα. Προσπέρασα ακάθεκτη τη Μάρσα, τη γραμματέα, και κατευθύνθηκα προς το ασανσέρ. Ήρθε σχεδόν αμέσως και όσο με κατέβαζε ορμητικά προς τα κάτω, έκλεισα τα μάτια –δεν άντεχα τους μικρούς χώρους– και έγειρα το ζεστό μέτωπό μου στο δροσερό μαρμάρινο τοίχωμά του.

Χριστέ μου, σκέφτηκα, τι έχω πάθει τέλος πάντων; Είμαι τόσο προβληματική, που δεν μπορώ να πω την αλήθεια ούτε καν στην ψυχαναλύτριά μου!

Δεν μπορείς να πεις σε κανέναν την αλήθεια, επειδή θέλεις να πεθάνεις από την ντροπή σου... αλλά και να της την έλεγες, πώς θα μπορούσε να σε καταλάβει; αντιγύρισα στον εαυτό μου. Πιθανότατα αυτή μένει σ' ένα όμορφο και ωραίο σπίτι με τον δικηγόρο άντρα της, έχει δύο παιδιά κι ένα ψυγείο τίγκα στα μαγνητάκια με τις χαριτωμένες ζωγραφίες των παιδιών της. Α, πρόσθεσα από μέσα μου ενώ έμπαινα στο πίσω κάθισμα της λιμουζίνας μου, και μία από εκείνες τις εμετικές φωτογραφίες που δείχνουν τη μανούλα και τον μπαμπάκα με τα παιδάκια τους, με ασορτί τζιν πουκάμισα όλοι, μεγεθυσμένη σε τεράστιες διαστάσεις και κρεμασμένη πάνω από τον καναπέ του σαλονιού.

«Πού πάμε, κυρία;» με ρώτησε ο οδηγός από την ενδοσυνεννόηση του οχήματος.

«Σπίτι», του πέταξα τσαντισμένα και πήρα ένα μπουκάλι νερό από το ψυγειακι, φροντίζοντας να κλείσω βιαστικά την πόρτα του για να μην μπω στον πειρασμό να εξερευνήσω τα ποτά που είχε μέσα. Το κεφάλι μου κόντευε να σπάσει από τον πονοκέφαλο, παρά τα αμέτρητα παυσίπονα που είχα πάρει, και ήταν περασμένες πέντε το απόγευμα. Αλλά το χθεσινό βραδινό πάρτι ήταν υπέροχο, απ' όσο μπορούσα να θυμηθώ δηλαδή. Ο Μορίς, ο καινούριος κολλητός μου σχεδιαστής ρούχων, βρισκόταν στην πόλη και είχε περάσει για να πιούμε μερικά ποτά μαζί με κάποια μοντέλα του Πλεϊμπόι της Νέας

Υόρκης, τα οποία με τη σειρά τους είχαν φωνάξει κι άλλους... Δεν θυμάμαι καν τι ώρα έπεσα για ύπνο, και σήμερα το πρωί που ξύπνησα ανακάλυψα ξαφνιασμένη έναν άγνωστο στο κρεβάτι δίπλα μου. Τουλάχιστον ήταν ένας όμορφος άγνωστος και, αφού συστηθήκαμε ξανά σωματικά, τον ρώτησα πώς τον λένε. Ο Φερνάντο ήταν διανομέας της εταιρείας Γουόλμαρτ στη Φιλαδέλφεια μέχρι και πριν από λίγους μήνες που τον είχε προσέξει ένας υπεύθυνος αγορών και του είχε πει να τηλεφωνήσει σ' έναν φίλο του σε κάποιο πρακτορείο μοντέλων στη Νέα Υόρκη. Σχολίασε ότι πολύ ευχαρίστως θα με συνόδευε σε κάποια επίσημη εκδήλωση –είχα μάθει, και μάλιστα με άσχημο τρόπο, ότι μια φωτογραφία μαζί μου θα εκτόξευε την καριέρα του κυρίου Γουόλμαρτ στα ουράνια–, οπότε φρόντισα να τον ξεφορτωθώ άρον άρον.

Και τι θα γινόταν δηλαδή αν έλεγες την αλήθεια στον τυφλοπόντικα, Ηλέκτρα; αναρωτήθηκα. Αν παραδεχόσουν ότι χθες βράδυ ήσουν τόσο πολύ λιώμα από το ποτό και την κόκα, ώστε θα μπορούσες κάλλιστα να είχες κοιμηθεί με τον Αϊ-Βασίλη και να μην το καταλάβεις καν; Ότι ο λόγος που δεν άντεχες έστω και να σκεφτείς τον πατέρα σου δεν ήταν το γεγονός ότι είχε πεθάνει, αλλά επειδή ήξερες πως θα ντρεπόταν αφάνταστα για σένα... πως ντρεπόταν αφάνταστα για σένα και προτού πεθάνει; Τουλάχιστον όταν ζούσε ο Πα Σαλι ήξερα ότι δεν είχε τη δυνατότητα να βλέπει τα όσα έκανα, αλλά τώρα που ήταν νεκρός είχε γίνει κατά κάποιο τρόπο πανταχού παρών: θα μπορούσε κάλλιστα να ήταν στην κρεβατοκάμαρα μαζί μου χθες βράδυ ή ακόμα κι εδώ μέσα στη λιμουζίνα αυτή τη στιγμή...

Στη σκέψη αυτή έγινα κουρέλι και άπλωσα το χέρι να πάρω ένα μπουκαλάκι βότκα. Την ήπια, προσπαθώντας να ξεχάσω το απογοητευμένο ύφος που είχε ο Πα την τελευταία φορά που είχαμε ιδωθεί προτού πεθάνει. Είχε έρθει στη Νέα Υόρκη να με δει, επειδή ήθελε κάτι να μου πει. Τον απέφευγα μέχρι το

τελευταίο βράδυ που θα έμενε στην πόλη, οπότε και δέχτηκα απρόθυμα να φάμε μαζί. Είχα πάει στο Ασιέτ, στο εστιατόριο στην άλλη άκρη του Σέντραλ Παρκ, ήδη φτιαγμένη με βότκα και διεγερτικά. Σε όλο το δείπνο καθόμουν μουνδιασμένη απέναντί του και κάθε φορά που πήγαινε να μου ανοίξει κουβέντα για κάποιο θέμα που δεν ήθελα να συζητήσω, έβρισκα μια δικαιολογία για να πάω στην τουαλέτα και να σνιφάρω λίγη κόκα.

Όταν σερβιρίστηκε το επιδόρπιο, ο Πα σταύρωσε τα χέρια στο στήθος και με κοίταξε ήρεμα. «Ανησυχώ πολύ για σένα, Ηλέκτρα. Δείχνεις σαν να είσαι εντελώς αλλού».

«Δεν καταλαβαίνεις πόσο μεγάλη πίεση δέχομαι!» απάχηκα. «Τι χρειάζεται να κάνει κάποια σαν εμένα!» Προς μεγάλη μου ντροπή, θυμάμαι μονάχα αόριστα τι συνέβη στη συνέχεια ή τι του είπα, αλλά ήξερα πολύ καλά ότι είχα σηκωθεί και είχα φύγει, παρατώντας τον σύζυλο. Κι έτσι τώρα πια δεν θα μάθαινα ποτέ τι ήθελε να μου πει...

«Ε και λοιπόν;» μονολόγησα, σκούπισα το στόμα μου και παράχωσα το άδειο μπουκαλάκι στην τσέπη μου – ο συγκεκριμένος οδηγός ήταν καινούριος στη δουλειά και δεν είχα καμία όρεξη να δω κάνα άρθρο στις εφημερίδες που να έλεγε ότι είχα αδειάσει όλο το μίνι μπαρ. «Έτσι κι αλλιώς δεν είναι καν ο αληθινός πατέρας σου».

Άλλωστε, δεν μπορούσα να κάνω τίποτα πια. Ο Πα είχε φύγει για πάντα –όπως και όλοι όσους είχα αγαπήσει στη ζωή μου– και καλά θα έκανα να το αποδεχτώ και να πάω παρακάτω. Δεν τον είχα ανάγκη, κανέναν δεν είχα ανάγκη...

«Φτάσαμε, κυρία», μου ανακοίνωσε ο οδηγός από την ενδοσυνεννόηση.

«Ευχαριστώ. Θα βγω μόνη μου», πρόσθεσα και κατέβηκα κλείνοντας την πόρτα της λιμουζίνας. Καλύτερα να περνούσα όσο το δυνατόν περισσότερο απαρατήρητη· άλλοι διάσημοι μεταμφιέζονταν και πήγαιναν για φαγητό σε κάποιο τοπικό εστιατόριο για να μην τους δουν, αλλά εγώ που είχα ύψος

πάνω από ένα και ογδόντα δύσκολα θα μπορούσα να χαθώ μες στο πλήθος ακόμα κι αν δεν ήμουν διάσημη.

«Ηλέκτρα, γεια!»

«Τόμι», είπα χαμογελώντας βεβιασμένα καθώς χώθηκα κάτω από το στέγαστρο και προχώρησα προς την είσοδο της πολυκατοικίας όπου έμενα. «Τι κάνεις;»

«Τώρα που σε είδα, είμαι μια χαρά. Πώς ήταν η μέρα σου;»

«Υπέροχη, σ' ευχαριστώ», αποκρίθηκα κατανεύοντας και κατέβασα το βλέμμα μου χαμηλά –στην κυριολεξία χαμηλά– προς τον μεγαλύτερο θαυμαστή μου. «Τα λέμε αύριο, Τόμι».

«Να είσαι σίγουρη, Ηλέκτρα. Δεν θα βγεις απόψε;»

«Μπα, λέω να περάσω μια ήσυχη βραδιά στο σπίτι. Γεια σου», τον χαιρέτησα κουνώντας του το χέρι και μπήκα στην πολυκατοικία.

Τουλάχιστον αυτός με αγαπάει, σκέφτηκα, πήρα την αλληλογραφία μου από το θυρωρείο και κατευθύνθηκα προς το ασανσέρ. Ο γκρουμ μπήκε μαζί μου στο ασανσέρ επειδή πολύ απλά αυτή ήταν η δουλειά του (σκέφτηκα να του δώσω να κουβαλά τα κλειδιά μου, αφού δεν είχα μαζί μου τίποτε άλλο) και ο νους μου έτρεξε στον Τόμι. Τις περισσότερες μέρες στεκόταν άγρυπνος φρουρός έξω από το κτίριο, και έκανε αυτό το πράγμα εδώ και λίγους μήνες. Στην αρχή είχα φρικόρει και είχα ζητήσει από τον θυρωρό να τον διώξει. Αλλά ο Τόμι είχε στυλώσει τα πόδια –στην κυριολεξία–, δηλώνοντας ότι είχε κάθε δικαίωμα να κάθεται έξω στο πεζοδρόμιο, ότι δεν ενοχλούσε κανέναν και ότι το μόνο που ήθελε ήταν να με προστατεύει. Ο θυρωρός με είχε παροτρύνει να καλέσω την αστυνομία και να τον καταγγείλω επειδή με παρακολουθούσε μανιωδώς, όμως ένα πρωί τον είχα ρωτήσει το ονοματεπώνυμό του και ύστερα άρχισα κι εγώ να τον παρακολουθώ, αλλά μέσω διαδικτύου. Είχα ανακαλύψει στο Facebook ότι ήταν βετεράνος πολέμου, ότι του είχαν απονεμηθεί αριστεία ανδρείας για το Αφγανιστάν και ότι είχε μια σύζυγο και μια κόρη στο Κούνινς.

Και πλέον, αντί για απειλή, ο Τόμι μ' έκανε να νιώθω ασφάλεια με την παρουσία του. Πέρα απ' αυτό, μου φερόταν πάντοτε ευγενικά και με σεβασμό, οπότε είπα στον θυρωρό να τον αφήσει στην ησυχία του.

Ο γκρουμ βγήκε από το ασανσέρ και με άφησε να περάσω. Καταλήξαμε να κάνουμε κάτι σαν χορογραφία, αφού εγώ έπρεπε να κάνω ένα βήμα πίσω για να προχωρήσει αυτός μπροστά, να με οδηγήσει στο ρετιρέ μου και να μου ανοίξει την πόρτα με το πασπαρτού του.

«Ορίστε, κυρία Ντ' Απλειιάζ. Καλή συνέχεια».

Μου έγνεψε και δεν είδα ίχνος ζεστασιάς στο βλέμμα του. Ήξερα ότι το προσωπικό ευχόταν να γίνει κάτι και να εξαφανιστώ ως διά μαγείας. Οι περισσότεροι από τους άλλους ενοίκους της πολυκατοικίας έμεναν εδώ από τότε που βρίσκονταν ακόμη στην κοιλιά της μάνας τους, από την εποχή που μια έγχρωμη γυναίκα, όπως εγώ, θα έπρεπε να θεωρεί τον εαυτό της τρομερά «προνομιούχο» αν ήταν υπηρέτριά τους. Ήταν όλοι τους ιδιοκτήτες, ενώ εγώ ήμουν η παρακατιανή: μια απλή νοικήρισα, αν και πλούσια, που της νοίκιασαν απλώς το διαμέρισμα επειδή η ηλικιωμένη που έμενε πριν εδώ είχε πεθάνει και ο γιος της το είχε ανακαινίσει και στη συνέχεια είχε προσπαθήσει να το πουλήσει σε εξωφρενική τιμή. Και προφανώς, επειδή είχε συμβεί κάτι που ονομάζεται κρίση των δανείων μειωμένης εξασφάλισης, δεν τα είχε καταφέρει. Οπότε συμβιβάστηκε και νοίκιασε το σπίτι στον μεγαλύτερο πλειοδότη – σ' εμένα. Η τιμή ήταν απίστευτη, αλλά το ίδιο και το διαμέρισμα, γεμάτο σύγχρονα έργα τέχνης και κάθε λογής ηλεκτρονικά μαραφέτια που μπορούσε να βάλει ο νους (τα περισσότερα δεν ήξερα καν πώς λειτουργούσαν), και η θέα του Σέντραλ Παρκ από τη βεράντα μαγευτική.

Αν χρειαζόμουν κάτι για να μου υπενθυμίζει την επιτυχία μου, τούτο το διαμέρισμα ήταν αυτό ακριβώς. Αλλά αυτό που μου υπενθύμιζε περισσότερο απ' όλα, συλλογίστηκα ενώ

σωριαζόμεουν στον καναπέ που μπορούσε άνετα να κοιμίσει τουλάχιστον δύο γεροδεμένους άντρες, είναι πόσο μόνη ήμουν. Το μέγεθός του έκανε ακόμα κι εμένα να νιώθω μικροκαμωμένη και ευάλωτη... κι εδώ πάνω, στον τελευταίο όροφο του κτιρίου, πολύ, πάρα πολύ απομονωμένη.

Από κάπου μέσα από το διαμέρισμα ακούστηκε το κινητό μου. Ο ήχος κλήσης του ήταν το τραγούδι που είχε κάνει τον Μιτς παγκόσμιο σούπερ σταρ· είχα προσπαθήσει να του αλλάξω ήχο, αλλά τζιφος. Αν η ΚεΚε είναι δυσλεκτική με τα λόγια, εγώ είμαι δυσλεκτική με τις ηλεκτρονικές συσκευές, σκέφτηκα και πήγα στην κρεβατοκάμαρα να το πάρω. Ανακουφίστηκα όταν διαπίστωσα ότι η οικιακή βοηθός είχε αλλάξει τα σεντόνια στο τεράστιο κρεβάτι και ότι όλα ήταν στην εντέλεια ξανά σαν σε δωμάτιο ξενοδοχείου. Μου άρεσε η νέα οικιακή βοηθός που μου είχε βρει η προσωπική βοηθός μου· είχε υπογράψει συμβόλαιο εχεμύθειας, όπως και όλες οι προηγούμενες, για να μην ανοίξει το στόμα της στα μέσα ενημέρωσης και αποκαλύψει τις πιο κακές συνήθειές μου. Παρ' όλα αυτά, ανατρίχιασα σαν σκέφτηκα τι μπορεί να έβαλε με τον νου της –Λίσμπητ νομίζω την έλεγαν;– όταν θα μπήκε στο διαμέρισμά μου σήμερα το πρωί.

Κάθισα στο κρεβάτι και άκουσα τα ηχητικά μηνύματα που είχα. Πέντε ήταν από την ατζέντισσά μου, που μου ζητούσε να της τηλεφωνήσω επειγόντως για την αυριανή φωτογράφιση που είχα για το *Vanity Fair*, και το τελευταίο μήνυμα ήταν από την Έμι, τη νέα προσωπική βοηθό μου. Ήταν μαζί μου μονάχα τρεις μήνες, αλλά τη συμπαθούσα.

«Γεια σου, Ηλέκτρα, η Έμι είμαι. Εμ... ήθελα να σου πω ότι μου άρεσε πολύ που δούλεψα μαζί σου, αλλά δεν νομίζω ότι η συνεργασία μας μπορεί να περπατήσει μακροπρόθεσμα. Γι' αυτό δήλωσα σήμερα την παραίτησή μου στην ατζέντισσά σου, σου εύχομαι κάθε καλό για το μέλλον και...»

«Γαμώτο!» ούρλιαξα, πάτησα το πλήκτρο της διαγραφής και εκσφενδόνισα το κινητό στην άλλη άκρη του δωματίου.

«Τι στο διάολο της έκανα;» φώναξα στο ταβάνι και αναρωτήθηκα γιατί είχα στεναχωρηθεί τόσο πολύ επειδή μια ασήμαντη κοπελίτσα, που με είχε παρακαλέσει γονατιστή να της δώσω μια ευκαιρία να δουλέψει μαζί μου, τρεις μήνες αργότερα με παρατούσε σύζυλη.

«*Από μικρό παιδί είχα όνειρο να εργαστώ στον χώρο της μόδας. Σας παρακαλώ, κυρία Ντ' Απλειάζ, θα δουλεύω νύχτα μέρα για εσάς, η ζωή σας θα γίνει δική μου και σας ορκίζομαι ότι δεν πρόκειται ποτέ να σας απογοητεύσω!*» μιμήθηκα την τσιριχτή φωνή της Έιμι με την προφορά του Μπρούκλιν, ενώ παράλληλα τηλεφωνούσα στην ατζέντισσά μου. Υπήρχαν μόνον τρία πράγματα χωρίς τα οποία δεν μπορούσα να ζήσω: η βότκα, η κόκα και μια προσωπική βοηθός.

«Γεια σου, Σούζι, μόλις έμαθα ότι η Έιμι παραιτήθηκε».

«Ναι, δυστυχώς. Και πάνω που είχε αρχίσει να παίρνει το κολάι», σχολίασε η Σούζι με την κοφτή και ψυχρή επαγγελματική βρετανική προφορά της.

«Ναι, έτσι πίστευα κι εγώ. Ξέρεις γιατί έφυγε;»

Εκείνη κόμπιασε λίγο προτού απαντήσει. «Όχι. Τέλος πάντων, θα αναθέσω το ζήτημα στη Ρεμπέκα και είμαι σίγουρη ότι μέχρι το τέλος της βδομάδας θα σου έχουμε βρει άλλη βοηθό. Άκουσες τα μηνύματα που σου άφησα;»

«Ναι».

«Μην αργήσεις αύριο. Θέλουν να ξεκινήσει η φωτογράφιση με την ανατολή του ήλιου. Θα έρθει ένα αμάξι να σε πάρει στις τέσσερις το πρωί, εντάξει;»

«Καλά».

«Έμαθα ότι χθες βράδυ έκανες τρομερό πάρτι».

«Ναι, καλά περάσαμε».

«Πάντως απόψε δεν θέλω τέτοια, Ηλέκτρα. Πρέπει να είσαι φρέσκια για αύριο. Πρόκειται για φωτογράφιση εξωφύλλου».

«Μην ανησυχείς, θα πέσω για ύπνο από τις εννιά σαν καλό κορίτσι».

«Εντάξει. Με συγχωρείς τώρα, αλλά έχω τον Λάγκερφελντ στην άλλη γραμμή. Θα σε πάρει η Ρεμπέκα για να σου πει μια λίστα με κατάλληλες προσωπικές βοηθούς. Τσάο».

«Τσάο», τη μιμήθηκα και η γραμμή νέκρωσε. Η Σουζι ήταν από τα ελάχιστα άτομα στον κόσμο που θα τολμούσαν να μου κλείσουν το τηλέφωνο στα μούτρα. Ήταν η ισχυρότερη ατζέντισσα μοντέλων της Νέας Υόρκης και είχε αναλάβει όλα τα μεγάλα ονόματα της βιομηχανίας. Με είχε ανακαλύψει στα δεκάξι μου. Εκείνη την εποχή δούλευα σερβιτόρα στο Παρίσι, αφότου με είχαν αποβάλει από το τρίτο σχολείο μέσα σε ισάριθμα χρόνια. Είχα πει στον Πα ότι δεν είχε νόημα να προσπαθήσει να μου βρει άλλο σχολείο, επειδή στο τέλος θα με έδιωχναν κι από εκεί. Και είχα ξαφνιαστεί όταν εκείνος δεν έφερε αντίρρηση.

Θυμάμαι ότι είχα μείνει με το στόμα ανοιχτό που εκείνος δεν είχε θυμώσει για τη μία ακόμα αποτυχία μου. Μονάχα είχε απογοητευτεί, μάλλον, γεγονός που με είχε αιφνιδιάσει. «Έλεγα να ταξιδέψω λίγο», του είχα πει. «Να μάθω πράγματα μέσα από τις εμπειρίες της ζωής».

«Συμφωνώ ότι τα περισσότερα εφόδια που χρειάζεται κάποιος για να πετύχει στη ζωή του δεν τα παίρνει κατ' ανάγκη μέσα από τις σπουδές», μου είχε απαντήσει, «αλλά επειδή είσαι πανέξυπνη, ήλπιζα ότι θα έπαιρνες έστω ένα χαρτί να έχεις στα χέρια σου. Είσαι λίγο μικρή για να ταξιδέψεις ολομόναχη. Είναι πολύ μεγάλος ο κόσμος εκεί έξω, Ηλέκτρα».

«Μπορώ να φροντίσω μια χαρά τον εαυτό μου, Πα», είχα αντιγυρίσει αποφασιστικά.

«Είμαι βέβαιος γι' αυτό, αλλά πώς σκοπεύεις να πληρώνεις τα έξοδα για τα ταξίδια σου;»

«Μα θα βρω δουλειά φυσικά», είχα αποκριθεί ανασηκώοντάς αδιάφορα τους ώμους. «Λέω να ξεκινήσω από το Παρίσι».

«Εξαιρετη επιλογή», είχε σχολιάσει εκείνος κατανεύοντας. «Είναι απίστευτη πόλη!»

Κι έτσι όπως τον κοίταζα καθισμένο απέναντί μου στο μεγάλο γραφείο του στο σπίτι μας, το ύφος του μου φάνηκε σχεδόν νοσταλγικό και θλιμμένο. Ω ναι, σίγουρα θλιμμένο.

«Τι θα έλεγες», μου είχε αντιπροτείνει, «αν κάναμε έναν συμβιβασμό; Εσύ θέλεις μεν να παρατήσεις το σχολείο, πράγμα που το καταλαβαίνω, αλλά εγώ ανησυχώ που η μικρότερη κόρη μου θα ξεκινήσει να γυρίσει τον κόσμο σε τόσο τρυφερή ηλικία. Η Μαρίνα έχει γνωστούς στο Παρίσι. Είμαι σίγουρος ότι θα μπορούσε να σε βοηθήσει να διαλέξεις μια ασφαλή περιοχή για να μείνεις. Πήγαινε να περάσεις εκεί το καλοκαίρι και όταν ανταμώσουμε πάλι, αποφασίζουμε πού θα πας στη συνέχεια».

«Εντάξει», είχα συμφωνήσει, άναυδη ακόμη που δεν με είχε πείσει περισσότερο να τελειώσω το σχολείο. Και τη στιγμή που είχα σηκωθεί να φύγω, είχα καταλήξει πως είτε ένιπτε τας χείρας του για την περίπτωση μου είτε μου άφηνε λάσκα το σκοινί για να κρεμαστώ μόνη μου. Όπως και να είχε, η Μα είχε επικοινωνήσει με κάποιους γνωστούς της και εντέλει είχα μείνει σε μια χαριτωμένη μικρή γκαρσονιέρα με θέα τις στέγες της Μονμάρτρης. Ήταν ένας χώρος μια σταλιά κι αναγκαζόμουν να μοιράζομαι το μπάνιο με ένα σωρό παιδιά από άλλες χώρες που είχαν έρθει στην πόλη με κάποιο πρόγραμμα ανταλλαγής για να βελτιώσουν τα γαλλικά τους, αλλά τουλάχιστον ήταν ο δικός μου χώρος.

Θυμήθηκα την υπέροχη γεύση της ανεξαρτησίας όταν πρωτοβρέθηκα στο δωματάκι μου το βράδυ που έφτασα στο Παρίσι και συνειδητοποίησα ότι δεν υπήρχε κανένας που να μου λέει τι να κάνω. Όπως επίσης και κανένας που να μου μαγειρεύει, οπότε πήγα σε μια καφετέρια λίγο παρακάτω, κάθισα σ' ένα τραπέζακι έξω, άναψα τσιγάρο κι έπιασα να διαβάζω το μενού. Είχα παραγγείλει γαλλική κρεμμυδόσουπα κι ένα ποτήρι κρασί και ο σερβιτόρος δεν είχε αντιδράσει καθόλου όταν με είδε να καπνίζω και να παραγγέλνω αλκοόλ. Αφού κατέβασα τρία ποτήρια

κρασί, βρήκα το θάρρος να πάω στον υπεύθυνο του μαγαζιού και να τον ρωτήσω αν υπήρχε καμιά κενή θέση σερβιτόρας. Έπειτα από είκοσι λεπτά, είχα διανύσει τα λίγες εκατοντάδες μέτρα μέχρι την γκαρσονιέρα μου έχοντας βρει δουλειά. Μία από τις πλέον περήφανες στιγμές της ζωής μου ήταν το επόμενο πρωί που τηλεφώνησα στον Πα από το καρτοτηλέφωνο στην είσοδο του κτιρίου. Για να μην τον αδικήσω, οφείλω να πω ότι είχε δείξει τον ίδιο ενθουσιασμό όπως τότε που η αδελφή μου η Μαία είχε μπει στο Πανεπιστήμιο της Σορβόνης.

Τέσσερις βδομάδες αργότερα σέρβιρα ένα κροκ μεσιέ στη Σούζι, ατζέντισσά μου πλέον, και η συνέχεια είναι γνωστή...

Γιατί ανατρέχω συνεχώς στο παρελθόν; αναρωτήθηκα πίνοντας το κινητό μου για ν' ακούσω και τα υπόλοιπα μηνύματα που είχα. Και γιατί σκέφτομαι διαρκώς τον Πα;

«Τον Μιτς... Τον Πα...» μουρμούρισα, ενώ περίμενα τον τηλεφωνητή να μου αποκαλύψει τα υπόλοιπα μηνυμάτά μου. «Έχουν όλοι τους φύγει, Ηλέκτρα, κι από σήμερα μαζί τους και η Έμι, γι' αυτό κοίτα να προχωρήσεις στη ζωή σου».

«Λατρεμένη μου Ηλέκτρα! Τι μου κάνεις; Γύρισα στη Νέα Υόρκη... Τι σχέδια έχεις γι' απόψε; Κάνεις κέφι να πιούμε παρτέα ένα μπουκάλι Κριστάλ με λίγο κοτόπουλο τσόου μείν στο κρεβάτι σου αβέκ μουνά; Σε θέλω σαν τρελός! Πάρε με όσο πιο γρήγορα γίνεται».

Αν και είχα τις μαύρες μου, στάθηκε αδύνατον να μη χαμογελάσω. Ο Ζεντ Έσζου ήταν ένα αίνιγμα στη ζωή μου. Ήταν ζάπλουτος, καλά δικτυωμένος και –παρά το γεγονός ότι του έριχνα σε ύψος και δεν ήταν καθόλου ο τύπος του άντρα που μου άρεσε συνήθως– απίστευτα καλός στο κρεβάτι· τα τελευταία τρία χρόνια βρισκόμασταν σε τακτική βάση. Είχα διακόψει μαζί του όταν είχε σοβαρέψει το πράγμα με τον Μιτς, ωστόσο εδώ και μερικές βδομάδες τον είχα βάλει ξανά στη ζωή μου και δεν υπήρχε αμφιβολία ότι είχε δώσει στον εγωισμό μου την τονωτική ένεση που χρειαζόταν.

Ήμαστε ερωτευμένοι; Με τίποτα, εγώ τουλάχιστον, αλλά είχαμε κοινές παρέες στη Νέα Υόρκη και, το καλύτερο απ' όλα, όταν ήμαστε μόνοι μιλούσαμε στα γαλλικά. Όπως και ο Μιτς, δεν εντυπωσιαζόταν από το ποια ήμουν, πράγμα σπάνιο τα τελευταία χρόνια και περιέργως παρηγορητικό.

Κάρφωσα το βλέμμα μου στο κινητό, διχασμένη αν έπρεπε να αγνοήσω τον Ζεντ και να ακολουθήσω τις οδηγίες που μου είχε δώσει η Σούζι να κοιμηθώ νωρίς ή να του τηλεφωνήσω για να έχω λίγη παρέα. Δεν χρειάστηκε να το σκεφτώ και πολύ, του τηλεφώνησα και του είπα να περάσει από το διαμέρισμά μου. Μέχρι να έρθει, έκανα ένα ντους και φόρεσα το αγαπημένο μου μεταξωτό κιμονό, σχεδιασμένο ειδικά για μένα από έναν ανερχόμενο ιαπωνικό οίκο μόδας. Κατόπιν κατέβασα λίτρα ολόκληρα νερό για να αντισταθμίσω τα όποια ποτά ή ουσίες μπορεί να έπαιρνα όταν θα ερχόταν ο Ζεντ.

Μου χτύπησε ο θυρωρός για να με ενημερώσει ότι είχε έρθει ο Ζεντ και του είπα να τον αφήσει να ανέβει αμέσως. Εμφανίστηκε στην πόρτα μου με μια τεράστια ανθοδέσμη από λευκά τριαντάφυλλα, τα αγαπημένα μου, και το μπουκάλι σαμπάνιας Κριστάλ που μου είχε τάξει.

«Μπονσουάρ, μα μπελ Ηλέκτρα», με χαιρέτησε με τα παράξενα κοφτά γαλλικά του και αφού άφησε κάτω τα λουλούδια και τη σαμπάνια με φίλησε σταυρωτά. «Κομόν τι βε*!»

«Καλά είμαι», αποκρίθηκα, κοιτάζοντας με λαχτάρα τη σαμπάνια. «Να την ανοίξω;»

«Νομίζω ότι αυτό είναι δική μου δουλειά. Μπορώ να βγάλω πρώτα το σακάκι μου;»

«Ναι, βέβαια».

«Αλλά προτού το βγάλω...» Εμφάνισε από την τσέπη του σακακιού του ένα βελούδινο κουτάκι και μου το έδωσε. «Μόλις το είδα, εσένα σκέφτηκα».

«Σ' ευχαριστώ», του είπα, κάθισα στον καναπέ διπλώνοντας

* Γαλλικά: Comment tu vas? – Πώς είσαι;

τα εκνευριστικά μακριά πόδια μου κάτω από το σώμα μου και κοιτάξα σαν ενθουσιασμένο μικρό παιδί το κουτάκι. Ο Ζεντ μου έκανε συχνά δώρα· παραδόξως, παρά τα αμύθητα πλούτη του, σπάνια ήταν κάτι φανταχτερό, αλλά πάντοτε κάτι προσεγμένο και ενδιαφέρον. Άνοιξα το καπάκι και είδα μέσα ένα δαχτυλίδι. Το πετράδι είχε σχήμα οβάλ και ένα απαλό κίτρινο χρώμα σαν του βουτύρου.

«Κεχριμπάρι είναι», με πληροφόρησε, όταν με είδε να περιεργάζομαι τον τρόπο που έλαμπε στο φως του πολυελαίου από πάνω μας. «Φόρεσέ το να δούμε αν σου κάνει».

«Σε ποιο δάχτυλο να το βάλω;» τον πείραξα, σηκώνοντας τα μάτια πάνω του.

«Σε όποιο θέλεις, *μα σερ*, αλλά αν σκόπευα να σου ζητήσω να γίνεις γυναίκα μου, νομίζω ότι μάλλον θα σου είχα πάρει κάτι καλύτερο. Είμαι σίγουρος πως ξέρεις ότι η αρχαία Ελληνίδα συνονόματή σου έχει σχέση με το κεχριμπάρι».

«Σοβαρά; Δεν το ήξερα». Τον κοίταξα που έβγαζε τον φελλό από τη σαμπάνια. «Τι είδους σχέση δηλαδή;»

«Στα ελληνικά το κεχριμπάρι λέγεται “ήλεκτρο” και σύμφωνα με τον μύθο μέσα στο πετράδι είναι παγιδευμένες οι αχτίδες του ήλιου. Κάποιος Έλληνας φιλόσοφος παρατήρησε ότι αν έτριβε ένα κομμάτι κεχριμπαριού, η τριβή παρήγε ενέργεια... Δεν θα μπορούσες να είχες βρει πιο ταιριαστό όνομα», σχολίασε με χαμόγελο, αφήνοντας μπροστά μου ένα ποτήρι σαμπάνια.

«Υπονοείς ότι δημιουργώ ενέργεια;» αντιγύρισα, χαμογελώντας του κι εγώ. «Το ερώτημα είναι αν εγώ ταίριαξα με το όνομά μου ή αν το όνομά μου ταίριαξε μ’ εμένα. *Σαντέ!*»

«*Σαντέ!*» Τσουγκρίσαμε τα ποτήρια μας και ο Ζεντ κάθισε δίπλα μου.

«Εμ...»

«Αναρωτιέσαι αν σου έχω φέρει κι άλλο δώρο;»

«Ναι».

«Τότε κοίταξε κάτω από τη φόδρα του κουτιού».

Το έκανα και, όπως το περίμενα, χωμένο κάτω από το λεπτό κομμάτι βελούδου όπου ήταν ακουμπισμένο το δαχτυλίδι, υπήρχε ένα πλαστικό σακουλάκι.

«Σ' ευχαριστώ, Ζεντ», του είπα, άνοιξα το σακουλάκι, βούτηξα το δάχτυλό μου στο περιεχόμενό του σαν παιδί στο βάζο με το μέλι και έτριψα λίγο στα ούλα μου.

«Καλό, ε;» με ρώτησε εκείνος τη στιγμή που έσκυψα προς το τραπεζάκι, έβγαλα το κοντό καλαμάκι από το σακουλάκι και τράβηξα μια μυτιά.

«Μμμ, πολύ», συμφώνησα. «Θέλεις λίγο;»

«Ξέρεις ότι δεν παίρνω τέτοια. Λοιπόν, τι κάνεις;»

«Ε... καλά».

«Δεν μου ακούγεσαι πολύ σίγουρη, Ηλέκτρα, και μου φαίνεσαι κουρασμένη».

«Τρέχω με τη δουλειά», αποκρίθηκα και ήπια μια γερή γουλιά σαμπάνια. «Την περασμένη βδομάδα ήμουν στα Φίτζι για μια φωτογράφιση και την ερχόμενη βδομάδα πετάω για Παρίσι».

«Ίσως πρέπει να κόψεις λιγάκι ρυθμούς. Να κάνεις ένα διάλειμμα».

«Μιλάει αυτός που μου είπε ότι κοιμάται περισσότερα βράδια στο ιδιωτικό του τζετ παρά στο κρεβάτι του», τον πείραξα.

«Τότε ίσως να πρέπει και οι δύο να κόψουμε ρυθμούς. Να σε δελεάσω με μια βδομάδα διακοπές στο γιοτ μου; Για τους επόμενους δύο μήνες μέχρι το καλοκαίρι που θα πάω στη Μεσόγειο, θα το έχω αραγμένο στο νησάκι της Αγίας Λουκίας».

«Μακάρι να μπορούσα», αναστέναξα. «Το πρόγραμμά μου είναι γεμάτο μέχρι τον Ιούνιο».

«Τον Ιούνιο τότε. Μπορούμε να πάμε κρουαζιέρα στα ελληνικά νησιά».

«Θα δούμε», του απάντησα ανασηκώνοντας τους ώμους, αφού δεν τον έπαιρνα και πολύ στα σοβαρά. Πολλές φορές

όταν ήμαστε μαζί κάναμε σχέδια που δεν πραγματοποιούνταν ποτέ αλλά, το σημαντικότερο, ούτε εγώ ήθελα να πραγματοποιηθούν. Ο Ζεντ ήταν φανταστικός για παρέα τα βράδια και λίγη δράση στο κρεβάτι, αλλά πέρα απ' αυτό με εκνεύριζαν η σχολαστικότητά του και η απίστευτη αλαζονεία του.

Μου χτύπησε ξανά ο θυρωρός και ο Ζεντ σηκώθηκε να απαντήσει. «Στείλτε το αμέσως επάνω, ευχαριστώ». Έβαλε λίγη σαμπάνια ακόμα να πούμε. «Θα φάμε κινέζικο και σου εγγυώμαι ότι θα είναι το καλύτερο κοτόπουλο τσόου μείν που έχεις δοκιμάσει ποτέ στη ζωή σου», με πληροφόρησε χαμογελώντας. «Οι αδελφές σου τι κάνουν;»

«Σάμπως ξέρω; Είμαι τόσο πνιγμένη στη δουλειά τον τελευταίο καιρό, που δεν έχω προλάβει να τους τηλεφωνήσω. Αν και έμαθα ότι η Άλι γέννησε – έκανε αγοράκι. Τον έβγαλε Μπέαρ, δεν είναι πολύ γλυκό όνομα; Τώρα που το σκέφτομαι, έχουμε κανονίσει να συναντηθούμε όλες τον Ιούνιο στην Ατλαντίδα: θα πάμε με το σκάφος του Πα στα ελληνικά νησιά για να αφήσουμε στη θάλασσα ένα στεφάνι στο σημείο όπου η Άλι πιστεύει ότι ρίχτηκε το φέρετρό του. Σε μια παραλία κάπου εκεί κοντά δεν βρήκαν και τον μπαμπά σου;»

«Ναι, αλλά όπως κι εσύ δεν θέλω να σκέφτομαι τον θάνατο του μπαμπά μου. Είναι κάτι που με στεναχωρεί πολύ», αποκρίθηκε κοφτά ο Ζεντ. «Σκέφτομαι μονάχα το μέλλον».

«Το ξέρω, αλλά δεν είναι απίστευτη σύμπτωση που...»

Ακούστηκε το κουδούνι της πόρτας και ο Ζεντ πήγε να ανοίξει.

«Άντε, Ηλέκτρα», μου είπε κουβαλώντας δύο κουτιά από το σαλόνι στην κουζίνα. «Σήκω να με βοηθήσεις μ' αυτά εδώ».